

РЕШЕНИЕ

№ 13110

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6582** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. Ел Х., [дата на раждане] в М., гражданин на М., чрез адв. Б. Б. от АК - В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ от 05.06.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Р. – Кралство М..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт. Посочено е, че липсва задълбочено изследване на представените пред компетентния орган доказателства и същият е подходил формално при решаване на преписката по заявлението на жалбоподателя за издаване на дългосрочна виза „D“. В жалбата са изложени подробности относно взаимоотношенията на чужденеца с Е. П. С. – български гражданин, с която сключили брак на 24.04.2019 г. От съда се иска да отмени оспорения отказ.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Б., поддържа жалбата. Не претендира разноски. Излага подробни съображения в писмени бележки

Ответникът – завеждащ Консулска служба на Република България при Посолството на Република България в Р., Кралство М., редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, 6-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за виза № 23000314 от 28.09.2023 г., А. А. Ел Х., гражданин на Кралство М., е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ от Посолството на Република

България в Р., М.. В заявлението е посочено, че същият е съпруг на български гражданин. Към заявлението апликантът е приложил копие от следните заверени документи: 1. Националния си паспорт № АУ9821486, издадена на 05.09.2019 г. от властите на Кралство М., валиден до 05.09.2024 г.; 2. Виза тип „С“, №[ЕИК], издадена на 28.05.2021 г. от властите на Република България, със срок на престой от 02.06.2021 г. до 02.12.2021 г.; 3. Копие от документ за самоличност на Е. П. С. - лична карта №[ЕИК], издадена на 05.06.2020 г., валидна до 05.06.2030 г.; 4. Копие на удостоверение за сключен граждански брак между А. А. Ел Х., [дата на раждане] и Е. П. С., ЕГН [ЕГН], сключен на 24.04.219 г. в М. - дубликат; 5. Извлечение от банкова сметка от 25.09.2023 г. /на френски език/; 6. Медицинска застраховка /на френски език/; 7. Декларация от Е. С., подписана на 28.08.2023 г. в уверение на това, че предоставя на А. А. Ел Х. адрес на пребиваване в собствения си имот, находящ се в [населено място], ул. „Д-р П.“ № 12А, ап. 6; 8. Декларация от Е. П. С. от 28.08.2023 г., с която заявява, че бракът ѝ с А. А. Ел Х. е фиктивен и не е сключен с цел заобикаляне на закона; 9. Свидетелство за съдимост на А. А. Ел Х. /на френски език/.

Оспореният в настоящото производство отказ за издаване на виза вид „D“, издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., М., по заявление на А. А. Ел Х. е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 26, ал.4, т.1 и т.2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, като в мотивите към него е посочено, че при извършената проверка било установено, че апликантът и съпругата му не живеят заедно, не поддържат редовни контакти и липсват съпругески отношения. Посочено е също, че Е. С. живее на семейни начала с гръцки гражданин в Германия с трите си деца.

По делото е приложено копие от становище на сектор „Миграция“ при ОДМВР - [населено място] до Дирекция „Миграция“ при МВР – С. /л.51/, относно извършени проверки по основателността на депозираното заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Съгласно същото, мнението на сектор „Миграция“ е отрицателно на основание чл.10, ал.1, т.17 предвид събраните данни относно сключения граждански брак между Е. П. С. и А. А. Ел Х. и че са налице основателни съмнения да е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване в Република България. За да достигне до горния извод, началник сектор „Миграция“ се е позовал на становище № ВН-31-3913/03.11.2023 г. на директора на ТДНС – В., в което е посочено, че Е. С. живее в Германия заедно с трите си деца и техния баща – гръцкия гражданин М. П.. Посочено е също, че при извършена проверка на 29.10.2019г. на декларирания от лицето адрес [населено място], [улица], вх.В, ет.2, ап.30, е проведен разговор с майката на Е., която заявила, че от 2000 г. Е. живее в Германия с трите си деца – М., С. – М. и А. и техният баща П.. Майката на Е. заявила също, че не познава мароканския гражданин и не знае дъщеря ѝ да има сключен брак с него. На следващо място е посочено, че при направена справка в граничен контрол било установено, че А. А. Ел Х. е посещавал България веднъж в периода от 28.06.2021 г. -23.10.2021 г. с виза тип „С“, издадена след декларация от съпругата му Е. С.. В тази връзка е направена проверка в АИС „Граничен контрол“, според която А. А. Ел Х. е влязъл в България на 28.06.2021 г., а Е. С. е напуснала България на 23.07.2021 г., след което се е върнала чак на 28.09.2021 г., т.е. отсъствала е около два месеца от тримесечния престой на съпруга си.

От приложеното писмо, рег. № ВН-31-3862/31.10.2023 г. /л.59/, изготвено от директора на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – В., е видно, че в хода на съгласувателната процедура по подаденото от А. А. Ел Х. заявление за виза № 23000314 от 28.09.2023 г., Териториална дирекция „Национална сигурност“ – В. е изразила отрицателно становище. И този орган е посочил данни, че Е. С. живее в Германия на семейни начала с гръцки гражданин и трите

им деца. Посочен е градът в който пребивава в Германия и ресторантът, в който работи със семейството си, както и сведенията от разговора с майка ѝ през 2019г., на която не е известен брак с мароканец. И от този съгласуващ орган е изразено отрицателно становище в процедурата по заявлението за виза.

По делото са разпитани двама свидетели на жалбоподателя – Е. С. и Г. М..

Разпитана, св. С. заявява, че е съпруга на жалбоподателя. Споделя, че се запознали при нейно посещение в М. през 2016 година, по време на което тя била с туристическа виза. Заявява, че през 2019 година сключили граждански брак в М. и оттогава той кандидатства за виза. Спомня си, че идвал веднъж с туристическа виза от Турция в България през 2021 година. Споделя, че тя пътувала на всеки 4-5 месеца и правила минимум 7 посещения в М., за да се срещат. Спомня си, че след това той отишъл в Турция и тя наела апартамент, за да са по-често заедно. Заявява, че има представена документация в тази връзка. Споделя, че за този период дала над 20 хиляди евро - период от седем години. Споделя, че поддържат отношенията помежду им като тя пътува, за да се виждат, а през 2021 година той пътувал до България. За периода през 2021 година, когато напуснала страната по време на неговото посещение в България заявява, че се наложило да пътува до Германия при дъщеря ѝ и се върнала на 28-ми септември. За този период споделя, че той бил в България 4 месеца и със закъснението още един. Като се прибрала от Германия, той си бил в България. Уточнява, че в Германия заминала по здравословни причини. По повод на дадените от майка ѝ показания, свидетелят заявява, че същите са неверни. За майка си споделя, че имала тежка форма на деменция. За бащата на децата ѝ споделя, че не живеят заедно повече от 12 години, контактуват само за децата, както и че той си има друг брак. Споделя, че последното ѝ пътуване до М. било през месец април 2024 г., когато се видели със съпруга ѝ. Заявява, че тогава пуснала и документите за виза „D“.

Разпитана, св. М. заявява, че познава жалбоподателя и жена му лично. С жена му били приятелки и колеги от края на 90-те години. Заявява, че лично е виждала отношенията помежду им. Споделя, че през 2021 година, когато жалбоподателят бил в България, са ѝ ходели на гости, както и че тя също им гостувала. Спомня си, че през 2016 година Е. била на екскурзия в М. и там се запознавали с жалбоподателя, след което отношенията помежду им продължили. За Е. С. споделя, че често ходела в М., а през 2019 г. двамата сключили брак. Свидетелят твърди, че лично е подготвяла документите, необходими за сключване на брак в М.. Споделя, че поддържат връзка по телефона, но тя често ходи и при него. Спомня си, че той дошъл в България с туристическа виза през 2021 година, в средата на лятото, бил на територията на страната около 3-4 месеца и си просрочил визата с малко, след което си тръгнал. След заминаването, се установил в Турция, за да може по-лесно да получи право на постоянно пребиваване. Спомня си, че в този период, Е. ходела на 2-3 месеца в Турция, където наела апартамент и там двамата били заедно – тя оставала при него по месец почти. Споделя, че през 2021 г., по време на престоя на жалбоподателя в България, Е. била в по-голямата част от времето в страната, но ѝ се наложило да пътува до Германия през септември, защото дъщеря ѝ се разболяла. В този период, заявява, че Е. ѝ дала телефона на жалбоподателя, за да му съдейства, ако има нужда от нещо.

В хода на съдебното производство, с молба от 10.09.2024 г. /л.65/ са представени заверени копия от приложените към заявлението документи, с превод на български език /л.66-л.75/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи: Отказът е връчен на 05.06.2024 г. на жалбоподателя. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е депозирана на 18.06.2024 г., видно от поставеното пощенско клеймо на приложения пощенски плик /л.36/, поради което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси са засегнати

неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 30, ал. 2 от Наредбата, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност". Въз основа на възможността по чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ за делегиране на правомощия, със заповед № 38/23.08.2021 г. /л.19 гръб/, посланикът на Република България в Р., Кралство М., е упълномощил М. Д. - пълномощен министър и консулско длъжностно лице, да взема самостоятелни решения по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, поради което оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Р., Кралство М..

Съдът приема, че актът е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите и правните основания, послужили за издаването му, а именно чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ - не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, тъй като лицата не живеят заедно, не поддържат редовен контакт и липсват съпругески отношения, като госпожа С. живее на семейни начала с гръцки гражданин в германия с трите си деца. Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ основание да се откаже издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин, ако са налице данни, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, а посочените в отказа обстоятелства по чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ са сред данни, които се преценяват – обстоятелството, че съпрузите не живеят заедно, както и липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака. В този смисъл отказът е мотивиран с фактически и правни основания.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл. Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ и ДАНС съобразно чл. 30, ал. 2 от Наредбата.

Съгласно нормата на чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ за издаване на виза, кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. В чл. 13, ал. 1 от Наредбата са изброени документите, които следва да представи лицето, което иска да получи виза. Представянето на всички изискуеми документи е задължително за всеки кандидат, като чрез тях същият доказва основателността на направеното искане за издаване на виза, в случая за дългосрочно пребиваване. При постановяване на оспорения отказ, органът е направил преценка на основателността на направеното искане, въз основа на представените от

кандидата документи, поради което съдът намира, че е изяснил изцяло фактическата обстановка, взел е предвид всички относими факти и не е налице нарушение на чл. 35 от АПК.

Не е допуснато и нарушение на материалния закон.

В случая жалбоподателят е поискал издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване, позовавайки се на сключен граждански брак с българската гражданка Е. П. С.. Ответникът е отказал издаване на виза с основен мотив, че данните за този брак сочат, че е сключен с оглед получаване на дългосрочна виза с цел заобикаляне законовите норми, регламентиращи визовия режим в Република България.

Изводът на административния орган, че апликантът и съпругата му не живеят заедно, не поддържат редовни контакти и липсват съпружески отношения е направен въз основа на установяванията при извършената съгласувателна процедура. В приложеното по делото становище на сектор „Миграция“ при ОДМВР - [населено място] до Дирекция „Миграция“ при МВР – С. е посочено, че от становище № ВН-31-3913/03.11.2023 г. на директора на ТДНС – В. се установява, че Е. С. живее в Германия заедно с трите си деца и техния баща – гръцкия гражданин М. П.. При проведен разговор с майката на Е., същата заявила, че Е. живее в Германия от 2000 г. с трите си деца – М., С. – М. и А. и техният баща П., както и че не познава мароканския гражданин и не знае дъщеря й да има сключен брак с него. В хода на проверката е установено също, че А. А. Ел Х. е посещавал България веднъж в периода от 28.06.2021 г. -23.10.2021 г. с виза тип „С“, издадена след декларация от съпругата му Е. С.. От извършена проверка за този период в АИС „Граничен контрол“, обаче било констатирано, че А. А. Ел Х. е влязъл в България на 28.06.2021 г., а Е. С. е напуснала България на 23.07.2021 г., след което се е върнала чак на 28.09.2021 г., т.е. отсъствала е около два месеца от краткосрочния престой на съпруга си.

От разпита на двамата свидетели по делото не се доказва по безспорен начин, че бракът между Е. С. и жалбоподателят не е сключен с цел получаване на право за продължително пребиваване в Република България. Прави впечатление, че свидетелката С. /съпруга на жалбоподателя/ по време на разпита не назовава поименно лицето, с което твърди, че е в брачни отношения и не споделя никакви конкретни данни за него, че да се приеме, че го познава добре и е в близки отношения с него. Разказът е декларативен, без излагане на подробности за личния живот и взаимоотношенията помежду им. Акцентира се единствено върху вложените финансови средства от нейна страна за пътуванията до М. и наем на жилище в Република Турция, където твърди, че се срещали с жалбоподателя. Налице е противоречие в твърденията относно наемането на жилище. В жалбата се твърди, че тя е наела жилището в Турция, [населено място], а в молбата на л.65 се твърди, че жалбоподателят се е устроил на работа, намерил е квартира и е посещаван от съпругата си. Следва да се има предвид, че представеният като доказателство към жалбата, само на чужд език, без превод на български език договор за наем, не може да се цени като доказателство, а и няма дата и място в него, освен добавения ръкописен текст, част на български език „* договор за наем (Т.) И. Е. С.“ /л.13/. Доказателства за твърдените разходи не се представят, като и данните за тях са противоречиви – в писмена молба по делото на л.65 се сочи, че С. е заплатила над 25 000 лева. разходи за документи, преводи, пътувания и престой, докато при разпита й посочва, че е дала над 20 000 евро. От свидетелските показания на свидетелката М. /приятелка и колега на Е. от 90-те години/ не става ясно в какво качество и какви документи лично е подготвяла за сключване на брака между жалбоподателя и Е. С. в М.. Неясно е и твърдението, че жалбоподателят се установил в Турция, за да може по-лесно да получи право на постоянно пребиваване, при положение че основанието в

заявлението за виза тип „D“ е брак с български гражданин. Съдът споделя мотивите, изложени в становище на сектор „Миграция“ при ОДМВР, както и заключението на ДАНС, като обръща внимание, че свидетелят С. не доказва с медицинска документация твърденията си за наличие на такъв здравословен проблем по отношение на майка си, от който да следва, че показанията ѝ са негодни, а единствено се противопоставя на същите, в подкрепа на което се сочат различни диагнози в различните фази на производството — „шизофрения“ и „тежка деменция“ в жалбата, а при разпита пред съда посочва само „тежка деменция“.

Срещу констатациите в становищата на органите, направени в хода на съгласувателната процедура, от страна на жалбоподателя по делото не са ангажирани доказателства, които да ги опровергават. Въпреки предоставената възможност от съда, жалбоподателят не сочи доказателства, от които да стане видно, че отношенията между съпрузите не са самоцелни с оглед получаване на виза, че действителните намерения на жалбоподателя и Е. С. са да живеят като семейство, на посочения от съпругата адрес и то в Република България. Същата не отрича, а и не опровергава твърденията, че живее в Германия с децата си, единствено отрича, че живее на семейни начала с посочения гръцки гражданин. Не твърди, че живее в Република България, че се установила и работи тук, а не както са установили органите на Дирекция "Миграция" и ДАНС за нейно установяване в Германия, поради което не се установява и целта на заявлението на съпруга ѝ жалбоподател да се съберат да живеят на семейни начала на територията на Република България. След като данните са, че съпругата на жалбоподателя, не живее постоянно в Р. България, а се е установила и работи в Германия с децата си, то действително не се установява целта на негово продължително пребиваване в Република България, дори и да посети съпругата си, която не пребивава в тази страна постоянно. В този смисъл не се установи, че правото на семеен живот по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧОС би било засегнато, ако жалбоподателят не получи желаната виза за страната, в която не пребивава преимуществено съпругата му. Наред с това, предвид и всички факти и обстоятелства по делото, съвкупната им преценка не навежда на хипотеза на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя, доколкото не се установяват такива отношения със съпругата му по документ, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен. Доколкото се твърди, че жалбоподателят се е устроил и работи в Турция през един период от време и там се е срещал със съпругата си, то това е още един аргумент, че не е накърнено правото на семеен живот, до степен съпрузите да не могат да се срещат, същото се отнася и до периода на пребиваването му в М., докдето се сочи, че пътувала съпругата.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 2 от АПК при отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. По делото това не бе сторено.

От изложеното следва, че законосъобразно е отказано издаването на виза вид "D", жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Разноски не са претендирани и съдът не присъжда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ел Х., [дата на раждане] , гражданин на М., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ от 05.06.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Р. – Кралство М.. Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: